

Princezná alebo netvor? Zlo alebo dobro?
Dokáže Ana odolať mámeniu
temného podsvetia?

Amélie Wen Zhao

KRVAVÁ DEDIČKA

COO
BOO

Krvavá dedička

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Amélie Wen Zhao

Krvavá dedička – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Séria Krvavá dedička:

Krvavá dedička (1. diel)

Červená tigrica (2. diel)

Karmínová cisárovná (3. diel)

Amélie Wen Zhao

KRVAVÁ DEDIČKA

Prvý diel série Krvavá dedička

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

COO
BOO

Pre 妈妈 a 爸爸 za to, že ma naučili
hľadiť na svet s vlúdnosťou, vášňou
a otvorenými očami.

1

Väzenie sa nesmierne podobalo na temnice z Anastacyinho detstva: tmavé, vlhké a postavené z nepoddajného kameňa presiaknutého špinou a utrpením. Nechýbala ani krv: cítila ju do poslednej kvapky, volala ju od neotesaných kamenných schodov až po fákľami očiernené steny, držala sa na hranici jej vnímania ako všadeprítomný tieň.

Stačilo by tak málo – iba myšlienka – a mohla by ju všetku ovládnuť.

Ana pri tej predstave pevnejšie zovrela prstami v rukavici staré kožušiny na svojej kapucni a znova upriamila pozornosť na nič netušiaceho strážcu niekoľko krokov pred sebou. Jeho čižmy z býčej kože, varyšky, klopkali pri pravidelných, ráznych krokoch, a ak sa na to sústredila, počula z jeho vreciek tiché cinkanie zlatolístkov, ktorými ho podplatila.

Tentoraz nebola väzenkyňa, ale jeho zákazníčka, a to sladké štrnganie mincí jej neustále pripomínalo, že strážnik je – nateraz – na jej strane.

Napriek tomu nedokázala vo svetle fakle, v ktorom sa na stenách naokolo mihotal jeho tieň, nevidieť toto miesto ako zo-

sobnenie svojich nočných môr a nepočuť ten šepot, ktorý sa jej s nimi spájal.

Príšera. Vrahyňa.

Otec by jej povedal, že je to miesto plné démonov, kde držia tých najničomnejších mužov. Dokonca aj teraz, takmer rok po jeho smrti, jej pri predstave, ako by reagoval, keby ju tu videl, vyschlo v ústach.

Vytesnila tieto myšlienky a uprela zrak rovno pred seba. Možno bola príšera a vrahyňa, ale to nemalo nič spoločné s úlohou, ktorá ju čakala.

Prišla sem očistiť svoje meno od obvinenia zo zrady. A celé to záviselo od toho, či nájde istého väzňa.

„Vrávim, že vám nič nedá.“ Šepot sa pri zvuku strážcovho hrubého hlasu vytratil. „Vraj bol na misii zavraždiť niekoho vysokopostaveného, keď ho chytili.“

Rozprával o väzňovi. O *jej* väzňovi. Ana sa vystrela a po-užila lož, ktorú si dookola nacvičovala. „Povie mi, kde ukryl moje peniaze.“

Strážnik na ňu cez plece vrhol súcitný pohľad. „Radšej by ste mali tráviť čas na nejakom krajšom a slnečnejšom mieste, meya dama. Návštevu v Prízračných vodopádoch si zaplatilo vyše tucet šľachticov a nič im nepovedal. Narobil si mocných nepriateľov, Prešibanec jeden.“

Koniec jeho vety preťalo dlhé, ťahavé kvílenie, výkrik taký mučivý, až Ane na zátylku vstali chlípky dupkom. Strážcova ruka letela k rukoväti meča. Tvár mu ožiariło svetlo fagle, jedna polovica sa oranžovo mihotala, druhá ostala v tieni. „Cely sú plné spriaznených.“

Ana sa takmer potkla, náhle jej zamrel dych, potom pomaly vydýchla a donútila sa držať krok so strážcom.

Nepokoj jej muselo byť vidieť na tvári, pretože ju strážca rýchlo upokojoval: „Nebojte sa, meya dama. Sme po zuby ozbrojení deys'voškom a spriaznených držíme v špeciálnych čiernokameňových celách. Nepriblížime sa k nim. Tí deimhovovia sú pevne pod zámkom.“

Deimhovovia. Démoni.

V žalúdku sa jej rozľahol nepríjemný pocit, a keď si potiahla kapucňu viac do tváre, zaborila prsty v rukaviciach do dlane. O spriaznených sa zvyčajne hovorilo tlmenými hlasmi a s ustráchanými pohľadmi, ktoré sprevádzali príbehy o hŕstke ľudí spojených s určitými elementmi. O príšerách, ktoré vďaka svojej moci dokázali veľké veci. Vládnúť ohňu. Vrháť blesky. Plachtiť vo vetre. Tvarovať telá. A povrávalo sa, že sa nájdú aj takí, ktorých sily prekračovali hranice nášho sveta.

Sily, ktorými by žiaden smrteľník nemal vládnuť. Sily, ktoré patrili buď božstvám, alebo démonom.

Strážca sa na ňu usmieval, možno chcel pôsobiť priateľsky, možno premýšľal, čo môže dievča ako ona, odeté v kožušinách a zamatových rukaviciach – obnosených, no na prvý pohľad kedysi drahých –, robiť v tomto väzení.

Neusmieval by sa, keby vedel, čo je. *Kto* je.

Svet naokolo sa prudko zaostřil a prvý raz od vstupu do väzenia sa na strážcu zapozerala. Symbol Cyrilskej ríše – tvár revúceho bieleho tigra – mal hrdo vyrezaný na náprsnom pancieri s prímiesou čiernokameňa. Meč pri boku, taký nabrúsený, že ostrie krájalo aj vzduch, vyrobený z toho istého materiálu ako jeho brnenie – zliatiny kovu a čiernokameňa imúnnej voči silám spriaznených. A napokon jej zrak padol na ampulku zelenkastej tekutiny, ktorá sa mu hompálala z pracky na opasku, so špičkou zahnutou ako hadí zub.

Deys'vošk, alebo voda božstiev, jediný známy jed schopný potlačiť spriaznenosť.

Opäť sa ocitla uprostred svojich nočných môr. Temnice vysekané z chladného čiernokameňa černejšieho ako noc a kostovobiely úsmev jej dozorcú, keď jej lial dolu krkom štiplavý deys'vošk, aby ju očistil od príšernosti, s ktorou sa narodila – strašnej aj na pomery spriaznených.

Príšera.

Ruky v rukaviciach mala klzké od potu.

„Máme na predaj dobré pracovné zmluvy, meya dama.“ Strážcov hlas znel, akoby prichádzal z veľkej diaľky. „Za peniaze, ktoré ste ponúkli za stretnutie s Prešibancom, ste si radšej mali najat' jedného či dvoch spriaznených. Nie sú tu za žiaden vážny zločin, ak by vás to trápilo. Sú to len cudzinci bez papierov. Lacná pracovná sila.“

Srdce jej vynechalo úder.

Počula o týchto nekalých praktikách. Cudzokrajní spriaznení, ktorých prilákali do Cyrílie za vidinou práce, no po príchode ostali vydaní na milosť priekupníkom. Dostali sa k nej dokonca aj povery o strážcoch a vojakoch po celej ríši, ktorých obchodníci so spriaznenými podplácali a zlatolístky sa im liali do vreciek ako voda.

Len nikdy nečakala, že sa s jedným z nich stretne.

Snažila sa, aby sa jej pri odpovedi nechvel hlas: „Nie, ďakujem.“

Musela sa z toho väzenia dostať čo najskôr.

Len s vypätím všetkých síl kládla jednu nohu pred druhú, vystierala chrbát a držala bradu vysoko, presne ako ju učili. Tak ako vždy, keď ju zaslepila hmla strachu, si spomenula na brata – Luka by našiel odvahu, spravil by to pre ňu.

A ona to musela spraviť preňho. Temnice, strážca, šepot a spomienky, ktoré v nej vyvolávali – vydrží to všetko a vydrží to aj stokrát, ak to znamená, že znova uvidí Luku.

Pri myšlienkach naňho ju bolelo srdce, ale jej žiaľ bol ako nekonečná čierna diera. Nemohla sa do nej teraz ponoriť. Nie, keď bola tak blízko k nájdeniu jediného muža, ktorý jej mohol pomôcť očistiť jej meno.

„Ramson Prešibanec,“ vyštekol strážnik a zastal pred celou. „Nieko za tebou prišiel.“ Zarinčali kľúče a dvere do cely sa so zdráhavým škripaním otvorili. Strážca sa otočil k Ane, zdvihol fakľu a ona videla, ako očami znova prešiel po jej kapucni. „Je dnu. Budem tu – zakričte, keď budete chcieť, aby som vás pustil.“

Ana s hlbokým nádychom nabrala odvalu, vystrela pleciami a vošla do cely.

Ovalil ju horkastý pach zvratkov, smrad ľudských výkalov a potu. V protiľahlom kúte cely sa pri špinavej stene niekto krčil. Tuniku a nohavice mal roztrhané a zakrvavené, zápästia mal odreté od okov, ktoré ho púťali k stene. Najprv videla len jeho polepené hnedé vlasy, no potom zdvihol hlavu a zbadala bradu zamazanú kúskami jedla a blata, ktorá mu skrývala polovicu tváre.

Toto bol geniálny zločinec, ktorého meno vytĺkla z pier takmer tucta trestancov a podvodníkov? Muž, do ktorého počas uplynulých jedenástich mesiacov vkladala všetky nádeje?

Keď sa však jeho oči prudko upriamili na ňu, stuhla. Bol mladý – oveľa mladší, ako čakala od vychýreného pána ríškeho podsvetia. Žalúdok sa jej od prekvapenia zachvel.

„Prešibanec,“ vyslovila, najprv cvične, potom hlasnejšie: „Ramson Prešibanec. Skutočne sa tak voláš?“

Vážnovi sa zdvihol kútik pier. „Podľa toho, čo si predstavuješ pod slovom *skutočne*. Čo je skutočné a čo nie, sa na miestach ako tieto zvykne meniť.“ Mal príjemný hlas s náznakom výrazného melodického prízvuku cyrilskej šľachty. „Ako sa voláš *ty*, srdiečko?“

Tá otázka ju zaskočila. Ubehol takmer rok, odkedy si vymieňala zdvorilostné frázy s niekým iným okrem May. *Anastacya Mikhailová*, chcela povedať. *Volám sa Anastacya Mikhailová*.

Ibaže to nebola pravda. Tak sa volala korunná princezná Cyrilie, ktorá sa pred jedenástimi mesiacmi utopila v snahe ujsť pred popravou za vraždu a zradu cyrilskej koruny. Anastacya Mikhailová bola duch a príšera, ktorá neexistovala a nikdy ani existovať nemala.

Ana zovrela v ruke sponu kapucne. „To ťa nemá čo trápiť. Ako dlho ti bude trvať, kým niekoho v ríši vypátraš?“

Väžen sa zasmial. „Koľko mi môžeš zaplatiť?“

„Odpovedz na otázku.“

Naklonil hlavu, ústa mal posmešne vykrivené. „Záleží na tom, koho hľadáš. Možno pár týždňov. Vystopujem tvoju drahú osobu pomocou svojej siete podlých špehov a skazených podvodníkov.“ Odmlčal sa a zopál ruky, pričom reťaze hlasno zaštrngotali. „*Hypoteticky*, prirodzene. Ešte aj *moje* schopnosti majú zvnútra väzenskej cely svoje hranice.“

Začínala mať pocit, akoby kráčala po visutom lane, z ktorého sa po jednom nevhodne zvolenom slove môže zrútiť. Luka ju učil základy rokovania – spomienka na to sa v temnote cely rozžiarila ako svieca. „Nemám niekoľko týždňov,“ vyhlásila. „A nepotrebujem, aby si niečo robil. Potrebujem len meno a miesto.“

„Nechceš toho málo, zlatko.“ Prešibanec sa uškrnul a Ana prižmúрила oči. Z jeho obscénneho tónu a záblesku škodoradosti v očiach bolo jasné, že sa na jej zúfalstve baví, aj keď netuší, kto je a čo tu robí. „Máš šťastie, že ja áno. Uzatvorme dohodu, srdiečko. Zbav ma týchto pút a som tvoj. Nájdem tvojho pekného princa alebo úhlavného nepriateľa v priebehu dvoch týždňov, či už bude na konci Aramabiskej púšte, alebo v oblakoch Kemeirskej ríše.“

Jeho lenivý tón ju znervózňoval. Vedela si predstaviť, ako to pri týchto prefikáňých zločincoch chodí. Vyhoviete im a oni vás v okamihu bodnú do chrbta.

Nenechá sa nachytať.

Siahla do záhybov svojho obnoseného plášťa a vytiahla kúsok pergamenu. Bola to kópia jednej zo skíc, ktorú spravila v dňoch tesne po otcovej smrti, keď ju uprostred noci prebúdžali nočné mory a tá tvár ju prenasledovala každú chvíľu každého dňa.

Jedným svižným pohybom ho rozvinula.

Dokonca aj v tlmenom svetle strážcovej fakle, ktorá sa mihotala za dverami, boli obrysy skice rozpoznateľné – holá hlava a záдумčivé, priveľké oči, ktoré mu dodávali takmer detinský vzhľad. „Hľadám istého muža. Cyrilského alchymistu. Pred časom pôsobil ako medik v Salskoffskom paláci.“ Odmlčala sa, odvážila sa zariskovať. „Povedz mi jeho meno a kde ho nájdem a ja ťa vyslobodím.“

Prešibanec od momentu, ako mu ju ukázala, hľadel na skicu ako vyhladovaný vlk na korisť. Tvár mal chvíľu nehybnú, nečítateľnú.

A potom sa mu rozšírili oči. „*To je on*,“ šepol a Ane pri tých slovách srdce naplnila nádej, akoby po dlhej, predĺhej noci začítila teplé lúče slnka.

Konečne.

Konečne.

Jedenásť mesiacov samoty, skrývania sa, tmavých nocí v chladných cyrilských boreálnych lesoch a osamelých dní prečesávania mesta za mestom – jedenásť mesiacov a konečne, *konečne* našla niekoho, kto poznal muža, čo zavraždil jej otca.

Ramson Prešibanec, šepkali barmani, krčmoví povalači a lovci odmiien, keď sa vrátili z pátrania po tajomnom alchymistovi s prázdnyimi rukami. *Najmocnejší z pánov cyrilského podsvetia, s najširšími sieťami. Do týždňa by vystopoval aj gužkynského pieskomila, ktorý sa jeho paničke stratil na opačnej strane rieš.*

Možno mali pravdu.

Len s vypätím všetkých síl sa jej neroztriasli ruky. Tak uprene sa sústredila na jeho reakciu, až takmer zabudla dýchať.

Prešibanec nespúšťal zrak z portrétu a zhypnotizovane k nemu vystrel ruku. „Ukáž mi ho.“

S divoko búšiacim srdcom vykročila vpred a mierne sa v tej rýchlosti zatackala. Podržala skicu pred sebou a Prešibanec sa hodnú chvíľu predkláňal a prstom prechádzal po rokrají jej kresby.

A potom sa na ňu vrhol. Jednou rukou jej pevne zovrel zápästie a druhú jej pritlačil k ústam, ešte než stihla vykriknúť. Prudko ju postrčil vpred, zvrchol ju a pritisol si ju tesne k sebe. Keď jej do nosa udel pach jeho špinavých vlasov, z Any sa vydral pridusený hrdelný zvuk. „Nemusí sa to skončiť zle,“ hovoril ticho, jeho predošlú nonšalantnosť vystriedala nástojčivosť. „Kľúče visia vonku pri dverách. Pomôž mi dostať sa odtiaľto a ja ti dám akékoľvek informácie, o komkoľvek len chceš.“

Vykrútila si tvár spod jeho špinavej ruky. „Pusti ma,“ zavrchala a vzpierala sa jeho zovretiu, ale stisk len zosilnel. Takto

zblízka pôsobil nemilosrdný ligot jeho orieškovohnedých očí v svetle fakle zrazu divoko, takmer až šialene.

Ublíži jej.

Preletel ňou strach a panika preťala inštinkt, ktorý nado-
budla rokmi tréningu.

Ona mu mohla ublížiť tiež.

Jej spriaznenosť sa prebudila, odpovedala na teplé pulzova-
nie jeho krvi, prevalila sa ňou a dodala jej silu. Stačilo si zaželať
a mohla by mať pod kontrolou každú kvapku krvi v jeho tele.

Nie, pomyslela si Ana. Spriaznenosť použije len vtedy, ak už
naozaj nebude mať na výber. Tak ako pri každom spriaznenom,
aj jej silu sprevádzali špecifické prejavy. Už pri najmenšom pre-
budení moci jej sčerveneli dúhovky a stmavli žily na predlaktí
– tí, ktorí vedeli, čo majú hľadať, vďaka nim jasne rozoznali,
čím je. Spomenula si na strážcu vonku, na zahnutú ampulku
s deys'voškom, na zlovestný lesk jeho čiernokameňového meča.

Tak veľmi sa sústredila na potlačenie svojej spriaznenosti,
že vôbec nečakala, čo vzápätí prišlo.

Prešibanec švihol rukou a zhodil jej z hlavy kapucňu.

Ana sa od neho odtiahla, ale nedalo sa už nič robiť. Pre-
šibanec jej hľadel do očí a očakávanie na jeho tvári nahradil
víťazoslávny výraz. Videl jej karmínové dúhovky, *vedel*, že sa
na ne má pozrieť – že má hľadať príznak jej spriaznenosti. Ústa
mal vykrivené v úšľabku, dokonca aj keď ju púšťal a kričal:
„Spriaznená – *pomoc!*“

Kým si vôbec stihla plne uvedomiť, že sa predsa len nechala
nachytať, začula za sebou rúzne kroky.

Ana sa zvrtila. Do cely vbehol strážca, v rukách držal čier-
nokameňový meč a čepeľ, na ktorú vyliat deys'vošk, sa vo svetle
fakieľ zelenkavo leskla.

Uhla sa. Nie dosť rýchlo.

Na predlaktí zacítila ostré bodnutie čepele a zadychčane sa odtackala k opačnej strane cely. Meč jej preťal rukavicu, látka sa rozostúpila a odhalila tenký pramienok krvi.

Svet sa na okamih zúžil na kvapky červenej tekutiny, na krivku, ktorou jej pomaly putovali dole k zápästi, na ich lesk, keď na ne dopadlo svetlo fakiel a zaligotali sa ako rubíny.

Krv. Cítila, ako jej spriaznenosť odpovedá na volanie svojho elementu. Strhla si rukavicu a zasyčala, keď ju rana na vzduchu zaštipala.

Začalo sa to – žily, ktoré sa jej tiahli hore rukou, jej hrboľato navreli a nabrali farbu fialových pomliaždenín. Vedela, ako to vyzerá: hľadievala na seba v zrkadle nepretržite celé hodiny, oči mala opuchnuté od plaču a ruky jej zo snahy vyškriabať si žily krvácali.

V temnote k nej doláhol šepot.

Deimhov.

Ana zdvihla zrak a pozrela sa na strážcu práve vo chvíli, keď zdvíhal faklu.

Ustupoval s tvárou zvráštenou od hrôzy do kúta s Prešibancom a mieril na ňu mečom.

Ana si prešla po rane prstom. Ostala jej na ňom krv so šmuhou zelenkastej tekutiny, ktorá sa s ňou zmiešala.

Deys'vošk. Srdce jej búšilo, myslou sa jej mihali spomienky – temnice, Sadow, ako ju núti prehltnúť horkú tekutinu, slabosť a závrat, ktoré nasledovali. A, neodvratne, prázdnota, ktorá ostala namiesto jej spriaznenosti, akoby prišla o zrak alebo čuch.

Po rokoch, keď v nádeji, že očistí telo od spriaznenosti, píjaval jed, získala proti deys'vošku odolnosť. Zatiaľ čo väčši-

ne spriaznených zamedzil prístup k ich schopnostiam takmer okamžite, Ana mala pätnásť, občas dvadsať minút, kým jej spriaznenosť zmizla. Jej telo sa v zúfalej snahe prežiť prispôsobilo.

„Pohneš sa a sekneŤ Ťa znovu,“ zavrčal strážca roztrasene. „Ty špinavá spriaznená.“

Rinčanie kovu, záblesk strapatých hnedých vlasov. Kým stihol hociktorý z nich niečo urobiť, Prešibanec prehodil svoje reťaze okolo strážcovho krku.

Strážca pridusene zalapal po dychu a zašmátral rukami po reťaziach, ktoré sa mu zabárali do hrdla. Z tieňov za ním sa zabelel úsmev Ramsona Prešibanca.

Ana zacítila v hrdle žľč a prešla ňou vlna nevoľnosti, keď sa jej po tele začal šíriť jed. Oprela sa o stenu, na čele sa jej napriek chladu perlil pot.

Prešibanec sa k nej otočil, vzpierajúceho sa strážcu si držal pri tele. Na tvári sa mu usadil výraz predátora, jeho predošlá nonšalantnosť sa vyostřila do vlčieho hladu. „Skúsme si to znova, srdiečko. Kľúče by mali visieť na klincoch pred dverami celý – je to štandardný protokol pred vstupom dnu. K mojim reťaziam patria tie železné vidlicové, štvrté v rade. Vyslobod' ma, oboch nás odtiaľto dostaň bez ujmy na zdraví a môžeme sa porozprávať o tom tvojom alchymistovi.“

Ana potláčala triašku a pohľadom šibala medzi Prešibancom a strážcom. Strážcovi sa vyvracali oči, dusil sa a na ústach sa mu penili sliny.

Vedela, aký je Prešibanec nebezpečný, keď ho sem prišla hľadať. A predsa nečakala, že by väzeň pripútaný ku kameným stenám Prízračných vodopádov zašiel takto ďaleko.

Pustiť ho by bola príšerná, príšerná chyba.

„No tak.“ Prešibancov hlas ju postavil pred strašnú voľbu. „Nemáme veľa času. O nejaké dve minúty tu bude ďalšia zmena. Hodia ťa do jednej z týchto ciel a predajú s nejakou pracovnou zmluvou – a všetci vieme, ako skončíš. A ja budem stále tu.“ Pokrčil plecami a zosilnil zovretie reťaze. Strážca vydul líca. „Ak preferuješ tento scenár, tak musím povedať, že som sklamaný.“

Tiene v miestnosti sa hrdali a krútili. Ana rýchlo žmurkala, snažila sa upokojiť zrýchlený tep, ktorý nastúpil pri prvom štádiu otravy. Potom prídu zimomriavky a vracanie. A potom ju opustí sila. Jej spriaznenosť bude celý ten čas miznúť ako sviečka, ktorá dohorieva až po koniec knôtu.

Mysli, Ana, prikázala si so zaťatými zubami. Pohľadom šibala po miestnosti.

Mohla toho muža mučiť, kým ešte stále cítila spriaznenosť. Mohla ho nechať krváčať, ublížiť mu, vyhrážať sa mu a dozvedieť sa, kde nájde alchymistu.

V očiach ju zaštipali slzy a zavrela ich, aby zahнала obrazy, ktoré hrozili, že jej zaplavia myseľ. Medzi všetkými jej spomienkami sa našla jedna, ktorá v tom chaose horela jasne ako oheň. *Nie si príšera, sistríka.* Bol to Lukov hlas, pevný a neochvejný. *Tvoja spriaznenosť ťa nedefinuje. Definuje ťa to, ako sa s ňou rozhodneš narábať.*

Presne tak, pomyslela si, zhlboka sa nadýchla a snažila sa ukotviť v bratových slovách. Nebola učiteľka. Nebola príšera. Bola dobrá a nepodrobí tohto muža – nehľadiac na to, aké temné boli jeho zámery – tým istým hrôzam, cez ktoré si kedysi sama prešla.

Takže mala len jednu možnosť.

Kým si to vôbec stihla uvedomiť, prešla po miestnosti, strhla zo steny kľúče a pustila sa do boja s väzňovými putami.

So šľuknutím sa otvorili. Prešibanec z nich vyskočil, mihnutím oka prebehol krížom cez miestnosť a šúchal si odreté zápästia. Strážca sa v bezvedomí zrútil na zem, z pootvorených úst mu unikalo chrčanie.

Anu zaliala ďalšia vlna nevoľnosti. Pritisla sa k stene. „Môj alchymista,“ hlesla. „Mali sme dohodu.“

„Ach, ten.“ Prešibanec rezko prešiel k dverám cely a nakukol von. „Budem k tebe úprimný, zlatko. Nemám ani poňatia, kto ten muž je. Maj sa.“ Mihnutím oka sa ocitol na opačnej strane mreží. Ana sa vrhla vpred, ale dvere cely sa s rachotom zabuchli.

Prešibanec pred ňou zacvendžal kľúčmi. „Neber si to osobne. Koniec koncov, som podfukár.“

Výsmešne jej zasalutoval, zvrtol sa na opätku a zmizol v temnote.

2

Ana tam okamih iba stála, hľadela na jeho vzdalujúci sa chrbát a mala pocit, akoby jej svet mizol pod nohami. *Podvedená podvodníkom*. Z hrdla jej unikal trpký smiech. Nečakala to? Po všetkých tých mesiacoch, keď sa učila prežiť na vlastnú päsť, bola možno naozaj len naivná princezná, ktorá nebola schopná za hranicami Salskoffského paláca prežiť.

Rana jej pulzovala, po ruke sa jej pomaly vinul pramienok krvi s deys'voškom a vzduch prestupoval jeho metalický pach.

Ozvala sa jej spriaznenosť.

Nie, pomyslela si Ana náhle a priložila k rane prst. Mala pocit, akoby jej kvapky krvi na končekoch prstov pulzovali. *Nie*, nebola len naivná princezná. Princezné neboli schopné ovládať krv. Princezné za bieleho dňa uprostred námestia nevráždili nevinných ľudí. Princezné neboli príšery.

Niečo sa v nej zlomilo a zrazu sa dusila rokmi nahromadenou zlosťou, ktorá sa v nej so znechucujúcou známosťou dvíhala. Nehľadiac na to, čo robila, nehľadiac na to, ako sa snažila konať dobro, nakoniec vždy skončila ako príšera.

Zvyšok sveta pohasol a ostala len krv, ktorá jej stekala po ruke a pomaly, kvapku po kvapke, na podlahu.

Chcete zo mňa spraviť príšeru? Ana zdvihla zrak ku chodbe, kde zmizol Ramson. *Tak ňou budem.*

Siahla do toho zvráteného miesta v svojom vnútri a rozvinula svoju spriaznenosť.

Bolo to ako zažať sviecu. Tiene, ktoré jej obostierali zmysly, zmizli vo výbuchu svetla, keď sa spriaznenosťou dotkla samotného elementu, ktorý z nej robil príšeru – krvi.

Bola všade: vo všetkých väznoch v okolitých celách, na stenách, ktoré ňou boli offkané a zamazané ako farbou v odtieňoch od sytej červenej až po vyblednutú hrdzavú. Keby zavrela oči, tak by ju nevidela, ale *cítila* by, ako dáva obrysy svetlu naokolo a postupne, o niekoľko chodieb ďalej, mizne do ničoty mimo jej dosah. Cítila ju prúdiť žilami, mocne ako rieka aj ticho ako potôčik, alebo ležať nehybne a mŕtvo.

Ana natiahla ruky a mala pocit, akoby sa prvý raz po dlhom čase zhlboka nadýchla. Všetka tá krv. Všetka tá sila. Všetka pod jej kontrolou.

Podfukára našla rýchlo, žiaril vďaka adrenalinu, ktorý sa mu lial do tela, ako fakľa medzi mihotajúcimi sa sviečkami. Upriamila spriaznenosť na jeho krv a zatiahla.

Naplnila ju zvláštna radosť, keď krv poslúchla a každá kvapka v Prešibancovom tele tancovala, ako ona pískala. Ana sa zhlboka nadýchla a uvedomila si, že sa *usmieva*.

Príšerka, zašepkal hlas v jej mysli – ibaže tentoraz patril jej. Možno mal Sadov po celý čas pravdu. Možno bola v nejakom zvrátenom kútiku duše skutočne príšera, bez ohľadu na to, ako veľmi sa s tým snažila bojovať.

Chodbou sa rozľahol výkrik, ktorý nasledovalo žuchnutie a vzápätí zvuky vzpierania sa. A potom sa z temnoty pomaly vynorilo chodidlo. Za ním noha. A potom špinavý trup.

Pritiahla ho k sebe jeho krvou, vychutnávala si, ako počúvala jej príkazy, ako sa muž pod jej nadvládou šklbal ako bábka na povrázkoch.

Prešibanec sa zvíjal na zemi pred jej celou. „Prestaň,“ dych-
čal. Na prepotenej tunike sa mu zjavil červený fľak, ktorý sa
šíril po špinavej látke. „Prestaň – čokoľvek robíš...”

Ana prestrčila ruku cez mreže cely, schmatla ho za golier
a pritiahla si ho tak blízko, až jeho tvár tupo buchla o kov. „*Ti-
cho*.” Jej hlas znel ako hlboké vrčanie. „Ty budeš počúvať *mňa*.
Odteraz ma budeš poslúchať na slovo, inak tá bolesť, ktorú prá-
ve cítiš,“ šklbla znova jeho krvou a vymámila z neho tiché za-
stonanie, „bude len začiatok.“ Počula svoje slová, akoby ich cez
jej pery vyslovoval niekto iný. „Je ti to jasné?”

Lapal dych, zreničky mal rozšírené, tvár bledú. Ana potla-
čila akékoľvek pocity viny alebo ľútosť, ktorú mohla cítiť.

Teraz bude vydávať rozkazy *ona*. *Ona* bude tá, kto ovládne
iných.

„Otvor dvere.“

Podfukár sa s viditeľnou triaškou trhane pozbieral. Jeho
tvár sa celá leskla od potu. Zabojoval so zámkom a dvere cely sa
s výzganím otvorili.

Ana vyšla z cely a otočila sa k nemu. Prišiel na ňu ďalší
závrat a svet sa znova zatočil – a predsa sa jej v žalúdku ozvalo
zvrátené potešenie, keď sa Prešibanec strhol. Po košeli sa mu na
miestach, kde mu popraskali žilky, šíрили červené škvrny. Zajtra
sa zmenia na škaredé fľaky, ktorými ostane podobaný ako po
nejakej odpornej chorobe. *Diablovo dielo*, vravieval tomu Sadov.
Dotyk deimhovov.

Ana sa odvrátila, skôr než jej z toho, čo spravila, prišlo zle.
Ruka jej automaticky vystrelila ku kapucni, ktorú si s cieľom

skryť oči natiahla späť na hlavu. Ruky a predlaktia, po ktorých sa jej tiahli zdurené žily naliatie krvou, jej pripadali ťažké. Schovala si obnaženú ruku pod plášť, zvierala v prstoch chladnú látku a cítila sa bez rukavice odhalená.

Chĺpky na zátylku jej vstali dupkom, keď si uvedomila, že väzenie úplne stíchlo.

Niečo sa pokazilo.

Stonanie a šepot ostatných väzňov zmizli, nastalo ticho ako pred búrkou. A potom, o niekoľko chodieb ďalej, zaznelo hlasné rinčanie.

Ana stuhla. Srdce sa jej v hrudi rozbúšilo ako bubon. „Musíme sa odtiaľto dostať.“

„Božstvá,“ zanadával Prešibanec. Zdvihol sa zo zeme a sedel sťažka opretý o stenu, dychčal, zatínal a uvoľňoval svaly, ktoré mu vystupovali na krku. „Kto si?“

Tá otázka prišla nečakane a napadlo jej tisíc možností, ako odpovedať. Hlavou jej ako stránky zaprášenej knihy preleteli nežiadané spomienky. Hrad z bieleho mramoru uprostred zimnej krajiny. Kozub, mihotavý oheň a otcov hlboký, vyrovnaný hlas. Jej brat so zlatými vlasmi, smaragdovými očami a smiechom vrúcny ako slnečný svit. Jej teta, krásavica s očami ako laň, s hlavou sklonenou v modlitbe a s tmavým vrkočom padajúcim cez plece...

Potlačila spomienky, znova pred nimi vztýčila múr, ktorý tak starostlivo v priebehu uplynulého roka vystavala. Jej život, jej minulosť, jej zločiny – boli to jej tajomstvá a posledné, čo potrebovala, bolo, aby tento muž odhalil nejakú jej slabinu.

Než stihla odpovedať, Prešibanec vyskočil. Hýbal sa tak rýchlo, že sotva prekvapene vydýchla, keď jej zase raz pritisol ruku na ústa a zatiahol ju za kamenný stĺp. „Stráže,“ zašepkal.

Ana mu vrazila kolenom medzi nohy. Prešibanec sa prehol v páse, ale pomedzi jeho zúrivé tiché nadávanie začula kroky.

Po väzenskej chodbe sa ozýval dupot čižiem, rytmické údery krokov niekoľkých strážcov. V diaľke videla slabé svetlo fagle, ktoré žiarilo čoraz jasnejšie. Chodbou sa niesla ozvena hlasov a zvuky smiechu naznačovali, že stráže medzi sebou vtipkujú.

Ana si vydýchla. Neodhalili ich. Boli to len strážcovia na pochôdzke.

Prešibanec sa vystrel, a keď sa pritlačil k stĺpu, oprel sa o ňu. Keď sa k sebe takto tislí a ich srdcia bili v rytme spoločnej modlitby, mohli pôsobiť ako dvojica zločincov, možno dokonca spojencov. No jeho nevraživý pohľad jej pripomenul, že sú všetko, len nie to.

Keď stráže míňali stĺp, snažila sa nedýchať. Boli tak blízko, že počula šušťanie ich plášťov s hustými kožušinami, dupot čižiem o špinavú podlahu.

Náhle si niečo uvedomila. Strážca. Nechali ho v bezvedomí v Prešibancovej cele.

Prešibanec vedľa nej stuhol tiež, akoby dospel k tomu istému záveru. Syčivo zanaďával.

Ozval sa zdesený výkrik, po ktorom nasledovalo zlovestné škripanie dvier cely. Ana zažmurila oči, hrud' jej prestupovala chladná hrôza. Objavili strážcu v bezvedomí.

„Počúvaj ma,“ Prešibanec hovoril ticho a naliehavo. „Mám naštudované plány väzenia – poznám pôdorys ako zlatolístky v mešci. Obaja vieme, že sa odtiaľto bez mojej pomoci nedostaneš a že ja tiež potrebujem tvoju spriaznenosť. Takže ťa žiadam, aby si mi nateraz dôverovala. Len čo z tohto prekliateho miesta vypadneme, môžeme si zase ísť po krku. Čo ty na to?“

Protivil sa jej – protivila sa jej skutočnosť, že ju oklamal, a aj to, že mal pravdu.

„Dobre,“ vydýchla. „Ale ak ti čo i len napadne, že niečo skúsiš, spomeň si, čo s tebou dokážem spraviť. Čo s tebou *spravím*.“

Prešibanec prečesával pohľadom chodbu pred sebou a s naklonenou hlavou počúval. „Sedí vec.“

Jeden zo strážcov za stĺpom vstúpil do cely a zúfalo triasol omráčeným druhom. Zvyšní dvaja sa vydali s vytasenými mečmi a vysoko zdvihnutými faklami na prieskum hlbšie do temnice. Vyrazili na lov.

Na uchu ju pošteklila Prešibancova brada. „Keď poviem *bež...*“

Svetlo fakieľ sa vzdialilo.

„*Bež.*“

Ana vystrelila spoza stĺpa. Pochybovala, že niekedy bežala takto rýchlo. Cely po oboch stranách okolo nej leteli tak rýchlo, až sa zliali na tmavé šmuhy. Na konci chodby bolo vidieť pásik svetla z východu, taký maličký, že by ho mohla zakryť palcom.

Riskla pohľad cez plece a zbadala, že Prešibanec letí za ňou. „Chod!“ vykrikol. „Nezastavuj!“

Pred sebou mala žiarivé svetlo, nohami dupala po tvrdej kamennej podlahe. A než si to poriadne uvedomila, bola pri schodoch, brala ich po dvoch, hrdlom trhane lapala dych.

Vynorila sa na žiarivom, nepoddajnom slnečnom svetle.

Okamžite jej zvlhli oči.

Všetko bolo biele – od mramorových podláh cez vysoké steny po klenuté stropy. Cez vysoké úzke okná nad ich hlavami sa dnu valilo slnečné svetlo a vďaka mramoru žiarilo ešte jasnej-

šie. Ana vedela, že väzenie tak bolo navrhnuté zámerne. Väzni strávili v temnote pod zemou toľko času, že v momente, keď sa z temnice vynoria, nič neuvidia.

A napriek všetkému, čo si starostlivo načítala a naštudovala, nemohla proti tejto pasci robiť nič, len počkať, kým si jej oči zvyknú.

Za ňou sa ozvalo rinčanie. Cez slzy videla, ako Prešibanec skrúca kľúč v zámke a zamyká dvere do temnice. Vyletel hore schodmi, bral ich po tri naraz, a keď dorazil na vrchol, nadávajúc si pritisol ruku na oči.

Niekde mimo tejto chodby, na nejakom mieste, ktorého polohu Ana nevedela určiť, zazneli výkriky. Mramorovými podlahami otriasol tichý rachot, ktorý sa ďalej ozýval od osľňujúco bielych stien – boli to zvuky úderov čižiem o podlahu a tasenia zbraní.

Spustili poplach.

Ana pozrela na Prešibanca. Cez závoj slz videla, že mu po tvári preblesol výraz čistej paniky – a Ana si uvedomila, že napriek všetkej svojej prefíkanosti a silným rečiam nemá Ramson Prešibanec plán.

Strach jej zbystril úsudok, pálenie v očiach ustúpilo a opäť vnímala svet jasne. Chodby sa od nich rozbiehali všetkými smermi – tri vľavo od nej, tri vpravo, tri pred ňou, tri za ňou, všetky rovnaké, všetky biele.

V hlave jej z deys'vošku búšilo. Nemohla si ani len spomenúť, ktorou cestou prišla. Toto miesto bolo bludisko, navrhnuté tak, aby lapilo väzňov a návštevníkov ako korisť v pavučine.

Ana schmatla Prešibanca za tuniku. „Kadiaľ?“

Nazrel cez škárku medzi prstami a zastonal. „Zadný východ,“ zamrmľal.

Nadýchla sa. Samozrejme, že v ničom, čo o Prízračných vodopádoch čítala – čoho už samo osebe nebolo veľa –, sa zadný východ nespomínal. O prednom vedela, že ho tvoria tri rady zamknutých a strážených dverí, nehovoriac o dvore pod dohľadom lukostrelcov, ktorí by ich poprepichovali ako terče na strelnici, keby von vystrčili čo i len nos. Keď ju strážca viedol dnu – ešte ako návštevníčku –, všetko si to mlčky všimала.

Nikdy, ani v najdivokejších snoch, si nepredstavovala, že bude utekať z väzenia s odsúdeným zločincom a tuctom strážcov v závese.

Vzkypela v nej zlosť. Schmatla Prešibanca za špinavú tuniku a zatriasla ním. „Ty si nás do tejto kaše dostal,“ zavrčala. „Teraz nás z nej dostaň von. Ktorým smerom je zadný východ?“ „Druhé dvere... druhé dvere vpravo od nás.“

Ana ho v behu ťahala za sebou. Po jednej z chodieb dupotali čižmy – nevedela, po ktorej. Hocikedy sa mohli zjaviť posily.

Boli v polovici chodby, keď za nimi zahrmel výkrik. „Stojte! V mene kolst imperatora Mikhailova, stojte!“

Veľkolepý cisár Mikhailov. Oháňali sa Lukovým menom tak nenútene, tak autoritatívne. Akoby o jej bratovi niečo vedeli. Akoby mali *právo* prikazovať v jeho mene.

Ana sa otočila k väzenským strážcom. Bolo ich tam päť, biele uniformy mali zdobené strieborným cyrilským tigrom, na slnku sa blýskali vytasené čiernokameňové meče. Prišli v plnej zbroji, aj s helmami, a na ich výzbroji sa zradne leskla sivastá zliatina.

Cerili na ňu zuby a obkolesovali ju ako lovci obkľučujúci divé zviera. Kedysi by si možno v jej prítomnosti kľakli, priložili by k hrudi dva prsty a nakreslili na znamenie úcty kruh. *Kolst pryntsessa*, šepkali by.

To bolo už dávno minulosťou.

Ana prstami zovrela kapucňu a pritiahla si ju bližšie. Druhú ruku, zranenú a obnaženú, zdvihla k strážcom. Stekala po nej špirála červenej krvi, ktorá na jej tmavej olivovej pokožke priam žiarila.

Žalúdkom jej zalomcovala nevoľnosť a od znechutenia jej zvieralo krk. Na rozdiel od vyučených alebo zamestnaných spriaznených, ktorí cibрили svoje schopnosti celé roky, mala Ana nad svojou spriaznenosťou len základnú a neohrabanú kontrolu. Ak by sa pustila do boja s toľkými ľuďmi naraz, mohla by ju úplne stratiť. Už sa to raz stalo – takmer pred desiatimi rokmi – a pri myšlienke na to jej prišlo zle.

Lukostrelec si kľakol, na špičkách jeho šípov sa leskol deys'vošk. Ana prehltna. „Kry ma,“ prikázala Prešibancovi a jej spriaznenosť sa dravo prebrala k životu.

Ukáž im, čo si zač, príšerka moja.

Ukáž im to.

Jej nespútaná spriaznenosť ju zaplavila, spievala, kričala a krútila sa v jej žilách. V záchvate besnenia sa upriamila na siluety piatich strážcov, ktorým sa telami hnala krv plná adrenalínu a strachu.

Chytila sa tých pút a prudko, brutálne potiahla...

Mäso sa potrhalo. Vzduch naplnil pach krvi. Puto jej spriaznenosti sa pretrhlo.

Fyzický svet sa v prúde bielych mramorových podláh a chladného slnečného svitu nahrnul späť. Nejako sa ocitla na všetkých štyroch, lapala po dychu a končatiny sa jej triasli. Pred očami jej tancovali béžovo-zlaté žilky mramorovej podlahy, v hlave sa ozývali účinky deys'vošku. Do desiatich minút bude plne účinkovať a jej spriaznenosť zmizne.

Predklonila sa a prehla chrbát v záchvate kašľa. Podlahu pokropila krv.

Na plece jej dopadla ruka. Ana sa strhla. Čupel pri nej Prešibanec a s otvorenými ústami prechádzal pohľadom po výjave pred sebou.

Chodba zívala strašidelnou prázdnotou. Pri schodisku bolo roztrúsených päť poprehýbaných tvarov. Ležali nehybne v kalužiach vlastnej krvi, ktorá sa v tmavých flakoch šírila po podlahe a pomaly jej zastierala zmysly.

Dotyk deimhovov.

„Neuveriteľné,“ zamrmal Prešibanec a pozrel na ňu so zmesou úžasu a potešenia. „Si čarodejnica.“

Ignorovala urážku a neschopná lapiť dych sa zrútila na vyleštenú podlahu. Používanie spriaznenosti ju úplne vyčerpalo, tak ako vždy.

„Ostaň tu,“ prikázal Prešibanec. Vzápätí zmizol.

Ana sa zdvihla na kolená. Zrazu si bola až príliš vedomá tiel naokolo, mŕtvych, chladných a nehybných. Vnímala ich krv, hučiace rieky, ktoré sa premenili na hrozivo tiché jazerá neživej tekutiny. Biely mramor sa v kontraste s červenou jagal a krv sa v slnečnom svetle ligotala, akoby chcela povedať: *Pozri sa. Pozri sa, čo si spáchala.*

Ana sa na kolenách skrútila do kľbka a ovinula okolo seba ruky, aby sa prestala triasť. *Nechcela som. Neovládla som sa. Ja som túto spriaznenosť nechcela. Nikdy som nikomu nechcela ublížiť.*

Možno ani príšery nikdy nikomu nechceli ublížiť. Možno príšery ani len nevedeli, že sú príšery.

Narátala do desať, aby nabrala silu prestať plakať a postaviť sa. Keď vstávala, rozmazala po podlahe dlaňami krv. Oprela sa

o stenu a zhlboka dýchala, so zatvorenými očami, aby nevidela na výjav pred sebou.

„Čarodejnica!“

Ana sa strhla. Prešibanec stál pred druhou chodbou vpravo od nej a cez plece mu viselo zmotané lano. Mávol na ňu, zamieril do chodby a zmizol jej z dohľadu.

Ako dlho tam stál a sledoval, ako sa zosypala? Hľadela za ním a do vlny vyčerpania sa vnoril nepokoj.

„Pod!“ doľahol k nej s miernou ozvenou jeho hlas.

S vypätím všetkej sily vôle vystrela chrbát a odkrývala za ním.

Väzenie bolo bludisko. Kapitan Markov ju zasvätil do toho, ako sú väzenia navrhované, ešte ako malé dievčatko. Keď sa na ňu usmial, na tvári pod vlasmi popretkávanými šedinami sa mu prehĺbili vrásky a známa vôňa jeho peny na holenie a kovového brnenia ju časom začala upokojsť.

Neochvejným barytónom jej vysvetlil, že cyrilské väzenia sú stavané ako labyrinty, v ktorých sa väzni pri pokuse o útek stratia, takže ich panika a neistota, kým ich znova chytia, pripravia o rozum. Vonkajšie kruhy bludisko-väzení boli ostro sledované, ale strážnikov vo vnútorných bolo menej, jednoducho preto, že ak sa nejakému väzňovi podarilo zatúlať sa do vonkajších kruhov, zastrelili ho.

Neostávalo jej než dúfať, že im ten Prešibancov zadný východ nezaručí rovnako rýchlu smrť.

Podfukár sa pred ňou hýbal s ladnosťou predátora, ktorá jej pripomenula pantera, ktorého raz videla na výstave exotických zvierat v Salskoffe. V rukách sa mu zaleskla ukradnutá dýka, ktorej sa na rukováti zablysol symbol bieleho tigra.

Vrhol na ňu pohľad, ako keby začul jej myšlienky. „Unavená?“ zašepkal. „To je cena, ktorú vy spriaznení platíte za svoje schopnosti, nie? Navyše ti náš kamoš doprial slušnú dávku deys'vošku.“

Spoza rohu vyšiel strážca, a tak sa nemusela trápiť vymýšľaním duchapľnej odpovede.

Prešibanec bol tromi ľahkými krokmi pri ňom. Zablesol sa kov a strážca padol na zem s rukoväťou so strieborným tigrom trčiacou z hrude. Anu síce opantávalo vyčerpanie, ale aj tak spoznala, že sa Prešibanec hýbe s cvičenou precíznosťou a čepeľ nakláňa technicky presne.

Prešibanec ladným švihnutím zastrčil dýku do puzdra. „Sme takmer tam,“ povedal.

Svetla ubúdalo, držiakov s faklami bolo po stenách čoraz menej a menej. Mramor prešiel do nahrubo otesaného kameňa a Ana si raz či dvakrát pomyslela, že sa zase ocitnú v úplnej temnote. Jej spriaznenosť planula ako fakľa, no uvedomovala si, že spolu s tým, ako sa jej telom šíri deys'vošk, sa jej dosah zmenšuje. Dokonca aj Prešibanec, ktorého rozprúdenú krv by inokedy nemala problém sledovať, sa jej v povedomí zjavoval a zase mizol ako duch.

Pomedzi rytmické údery ich topánok sa začal ozývať ďalší zvuk – tichý, no čoraz hlasnejší, ako šepot vetra, ktorý vanul cez vysoké mrázosmrekovce pred jej oknom.

Zvuk... vody.

Takže museli byť v zadnej časti väzenia, kde sa spolu so splaškami a s odpadom odhadzovali telá mŕtvych väzňov. Na rozdiel od väčšiny cyrilských väzení, ktoré boli kvôli ľahkému zbavovaniu sa odpadu postavené na rieke, boli Prízračné vodopády vybudované na vrchole útesu uprostred vodopádu,

podľa ktorého dostalo väzenie svoje meno. Dokonca v súvislosti s nimi existovala slovná hra: o väzňoch sa nehovorilo, že uviazli medzi dvoma mlynskými kameňmi, ale medzi útesom a vodopádom.

Útesom a vodopádom.

Podlamovali sa jej nohy. „Prešibanec,“ hlesla Ana a vzápätí zakričala: „Prešibanec!“

Zmizol za rohom. Ana sa prinútila rozbehnúť a búrlivá voda znela čoraz hlasnejšie, až kým hučanie neprehlušilo dokonca aj jej vlastné kroky.

Ďalšia chodba ústila k úzkym klenutým dverám z čiernokameňa. Ich chladná a strašidelná čiernota sa jej šeptom prihovárala.

Prešibanec si pred nimi kľakol a v sivej tunike vyzeral pred čiernokameňom ako rozmazaný duch. Rukami v prítmí pracoval s precíznosťou prírodovedcov z paláca, ku ktorým Ana chodila na vyučovanie. Medzi prstami sa mu niečo zablysko, prudko švihol rukou nadol a dvere sa so škripaním otvorili.

Tlmené hučanie prerástlo do revu, ktorý sa odrážal od kamenných stien a nízkeho stropu nad nimi. Prešibanec otvoril dvere a Ane zovrelo žalúdok.

Chodba sa za čiernokameňovými dverami náhle končila, akoby niekto vzal nôž na maslo a hladko ju odrezal. Po bokoch stáli dva veľké stĺpy, za ktorými prechádzala do výbežku z útesu. Nad hlavami sa im tiahli kilometre sivomodrého cyrilského neba, ktoré na obzore prechádzalo do širšieho krajiny pokrytej ligotajúcim sa bielym snehom. Pod nimi sa penili a valili ľadovobiele vlny. V Ane sa prebudil známy strach z vody, ktorý jej po incidente z dávnej, pradávnej minulosti ostal navždy zakorenovaný v mysli, a roztriasli sa jej nohy. Nemilosrdná rieka – hoci

úplne iná – ju počas uplynulých rokov takmer pripravila o život nie raz, ale dvakrát.

Prešibanec neváhal. Rozmotal hrubý bal lana, ktorý niesol. Plynulými pohybmi obmotal jeden koniec okolo stĺpa. Prstami uviazal nejaký komplikovaný uzol.

Božstvá. Ana sa pritlačila k zadnej stene a nútila kolená, aby sa pod ňou nepodlomili. *Toto* bol ten Prešibancov zadný východ – otvorená stoka, kde sa vyhadzovali výkaly a mŕtve telá.

A oni sa tam chystali skočiť. „Tam s tebou neskočím,“ zakričala a posúvala sa späť k zákrute za čiernokameňovými dverami.

Prešibanec kľučal pri okraji. „Nie som si istý, čo všetko ťa v škole stihli naučiť, srdiečko, ale existuje taká ľudová múdrosť. Ak sa tam pokúsiš skočiť, umrieš. Rozlámeš si pri náraze kosti.“

Vodopád sa valil ako revúca príšera a prechádzal do takej hustej bielej hmly, až nedovidela na spodok.

Prešibanec vyskúšal uzol. Lano sa pevne naplo. „Ideš, čarodejníca?“

Ana si bola takmer istá, že sa pomiatol. „Práve si povedal, že ak sa tam pokúsime skočiť, umrieme.“

Prešibanec sa vystrel. Keď tam tak stál nad spenenými bielymi vodami s hmlistou modrou cyrilskou oblohou v pozadí, vyzeral takmer hrdinsky. „Áno. Ibaže, zlatko, my tam nejdeme skočiť.“ Mávol na lano – väčšina z neho ležala na kope medzi nimi skrútená ako had. Druhý koniec bol uviazaný okolo stĺpa. „Plánujem nás spustiť dole do rieky. Prepočítal som si to. Bude to fungovať.“ Uškrnul sa a priložil tesne k sebe ukazovák a palec. „Bude to *maličký*, ľahučký krôčik. Ako pri vystupovaní z koča. Ibaže... z útesu.“

Oči sa mu šibalsky ligotali a ona ho mala chuť zaškrtiť. *Božstvá*, zomrie. Za ňou stráže, ktoré ju chytia a predajú do

dlžnej služby. Pred ňou podfukár, ktorý s najväčšou pravdepodobnosťou skočí v ústrety smrti.

„No?“ Prešibanec naklonil hlavu. Svojimi podvodníckymi prstami si už starostlivo obviazal opačný koniec lana okolo pása a mával na ňu jeho koncom. „Cesta sem nám trvala dobrých päť minút. Vyhlásili poplach, takže sa na nás ďalší strážcovia vrhnú ako včely na med. Mrháš mojím časom, zlatko.“

Ana znova obrátila zrak k vodopádu, pozrela na spenené biele vody, ktoré sa valili dole rýchlosťou, ktorá jej poláme kosti. A zrazu si predstavila, ako je v tých prúdoch chytená ako pred desiatimi rokmi, ako jej pena a voda drvila hrud', skrúcajú končatiny a omínajú jej pery a nos.

Nemôžem.

Hučanie vodopádu prehlušili výkriky, ktoré sa ozvali od niekiaľ zozadu z labyrintu. Ana k nim siahla svojou spriaznenosťou, ale tá už bola taká slabá, že krv cítila len ako tenké pramienky. Rana na jej ruke nepríjemne pulzovala. Ešte pár minút a neostane jej ani štipka spriaznenosti, ktorú by mohla použiť v boji.

Nebolo cesty späť.

Chcelo sa jej plakať, ale po rokoch, ktoré strávila v temniaciach so Sadovom, vedela, že plač jej nepomôže. Tvárou v tvár strachu sa človek mohol rozhodnúť utiecť alebo mu čeliť.

Ana preto premohla nevoľnosť, potlačila slzy, zdvihla bradu a rázne prešla cez čiernokameňové dvere. Podlaha bola nerovná, vlhká a čím ďalej kráčala, tým viac ju dusil smrad niečoho hnijúceho, alebo skôr mnohých hnijúcich vecí. „Neprišla som sem zomrieť, podfukár,“ vyprskla cestou k nemu. „Ak sa o niečo pokúsiš, zabijem ťa skôr, ako to spraví voda. A môžeš mi veriť, že ma budeš prosiť, aby som ti radšej dovolila utopiť sa.“

Prešibanec balansoval na okraji bielej mramorovej podlahy a držal sa lana. S úškrnom na perách si ju začal zvyškom lana pevne priväzovať k hrudi. „Ako povieš.“

Ana sa prudko nadýchla, keď sa jej povraz zarezal do chrbta a bokov. Prešibanec sa krivo uškrnul. „Viem, že smrdím, zlatko, ale poďakuješ sa mi neskôr, keď budeš stále nažive.“

Keď sa šuchtala k okraju, kde sa končila zem a začínala sa prázdnota, tvár jej bičoval vietor. Vlasy sa jej uvoľnili z jednoduchého uzla a tmavé gaštanovohnedé pramene sa trepotali na modrom nebeskom pozadí.

Prešibanec znova potiahol lano. „Drž sa,“ vykrikol a Ana si proti svojej vôli ovinula obe ruky okolo jeho špinavej tuniky, pričom držala tvár od mužovej hrude tak ďaleko, ako to šlo bez toho, aby si vykrútila krk.

Zoskočil s nimi cez okraj.

Všetok odpor, ktorý k Prešibancovi cítila, sa rozplynul a uvedomila si, že sa k nemu tisne tak pevne, akoby od toho závisel jej život.

Závisel.

Viseli rovno z útesu Prízračných vodopádov a jemne sa točili okolo vlastnej osi. V ušiach jej hučal vodopád, bol tak blízko, že by sa mohla načiahnúť a dotknúť sa ho. Lano, ktoré ich púťalo k stĺpu, padlo v dlhej slučke pod nich a zmizlo v bielej hmle.

Prešibanec ich pomaly začal spúšťať. Svaly mal napäté a popri tom, ako kládol jednu ruku pod druhú, mu z krku vystupovali žily.

Ana sa odvážila pozrieť dole. Pri pohľade, ktorý sa jej naskytol, zovrela Prešibanca ešte silnejšie a potláčala paniku. Mohla vyslať k božstvám tisíc modlitieb, ale nepomohlo by jej to. V tejto chvíli tu boli len ona a podfukár.

Pozrela hore. Hmla bola taká hustá, že okraj väzenia už takmer nevidela. To bolo dobré znamenie. „Koľko ešte?“ zakričala, pričom cez vodopád svoj vlastný hlas takmer nepočula.

„Kúsok!“ kričal, ale jeho slová postrehla len s ťažkosťami. „Musíme sa spustiť až na koniec lana, inak nás ten pád zabije.“

Ana žmúрила oči nahor. Niečo zachytila – pohyb v hmle – a inštinktívne siahla po svojej spriaznenosti. Našla ju – tenučký pramienok, ozvenu svojich síl, ktoré stále zvädzali boj s deys'voškom.

Keď cez svoje putá zacítila niečo také slabé, že to takmer prekĺzlo okolo nej, zachmúrila sa.

Oprel sa do nich závan vetra a Ana zavrela oči, snažila sa nevnímať závratné hojdanie. Keď ich znova otvorila, vietor mierne rozohnal hmlu. Na vrchole, na okraji Prízračných vodopádov, stála silueta lukostrelca s lukom a šípom namiereným na nich.

„Pozor!“ vykrikla a okolo hláv im presvišťal prvý šíp.

Druhý zasiahol Prešibanca.

Preletel mu popri pleci, preťal rukáv a zarezal do krvi, načo Prešibanec od bolesti zavrčal. Ana potlačila výkrik, keď sa mu klzké lano v ruke trochu šmyklo. Trhlo nimi a začali sa šialene točiť, od ubití vo vodopáde ich delila len dlaň. Lukostrelec založil ďalší šíp.

Pod nimi videla koniec lana, ktoré sa v slučke vracalo k Prešibancovmu pásu. Koniec lana. Musia sa dostať na koniec lana, inak zahynú.

Ana siahla do seba, hľadala, až kým necítila nič, len krv a kosti. A našla to, posledné zvyšky svojej spriaznenosti, chabé ako pohasínajúca svieca.

Vystrela ruku a uchopila krv lukostrelca. A zatlačila.

Lukostrellec zmeravel a na okamih sa zakolísal, akoby doňho náhle udel vietor. Ana spustila ruku. Po pere jej stiekla teplá stružka a zacítila vlastnú krv.

Koniec. Deys'vošk vyhral – nič viac nezmohla.

Ale stačilo to, aby lukostrelca rozptýlila a oni sa mohli spustiť na koniec lana.

Prešibanec ho pustil a siahol si k pásu. Jeho dýka sa matne strieborno zaligotala. Naklonil sa k Ane, oči mal prižmúrené, črty tváre sa mu vyostřili do smrteľného pokoja. „Nebráň sa, nehýb sa. Len sa ma drž. Nohami napred, s napnutými prstami.“

Nemala čas poriadne vstrebať jeho slová, nieto ešte zacítiť na špičke jazyka strach.

Prešibanec zdvihol ruku. „Prvý krok na ceste stať sa darebákom,“ vyhlásil, „je naučiť sa padnúť.“

Jeho čepeľ sa zablysla. Brutálnou silou švihol rukou.

A vzápätí padali.

3

Rieka ich pohltila v momente, keď do nej vrazili, pomstychtivo ich stiahla pod hladinu do vinúcich sa bielych prúdov a bičovala ich ako víchrica listy. Ramson sa nechal niesť prúdmi. Poznal vodu, vedel, kedy sa jej podvoliť a kedy proti nej bojovať. Rieka neustúpi. Trik bol naučiť sa plávať s prúdom.

Tieto vody boli iné ako široké otvorené moria Ramsonovho detstva. Bregonské vody boli kobaltovomodré, na vlnách sa ligotalo slnko. Plával celé hodiny, potápal sa pod hladinu a hľadel na vzdialenú oblohu vo vlastnom tichom svete.

Cyrilské rieky boli biele, spenené a chladné. Snažil sa nezatvárať oči, keď ho prúdy pohadzovali sem a tam. Tlak v hrudi rástol. Voda sa mu valila do nosa a do úst.

Tú spriaznenú mal stále pripútanú k hrudi lanom. Cítil, ako sa pri ňom myká, kope a bojuje, zatiaľ čo do nej udierajú prúdy.

Ramson preťal lano. Šanca na prežitie je väčšia, keď vás nikto neťahá ku dnu. Myslel pritom len na seba, no keď sledoval, ako prúd vlečie čarodejnicu preč, vravel si, že to môže platiť aj pre ňu.

Nehýb sa, chcel jej povedať. Čím viac sa brániš, tým rýchlejšie sa utopíš.

No boleli ho pľúca a do končatín sa zakrádala známa slabosť. Potreboval sa nadýchnuť, inak riskoval, že ho prúd bude unášať už navždy.

Ramson vykopol. Sotva sa vyrovnal, prúd ho znova prevälil. V hrudi mu stúpala panika.

V hlave cítil ľahkosť. Voda sa mu valila na nos a na pery, no predsa si nejaká jeho časť pamätala, že nemôže otvoriť ústa. Oťažievali mu končatiny. Videl len biely vír. Bolo mu zima.

Plávaj, začul hlas. Okamžite vedel, či hlas – ten pokojný, tenký hlas, ktorý počúval celé detstvo a prenasledoval ho odvtedy každý deň. Znel v tomto hučiacom chaose tak blízko. *Plávaj, inak obaja zomrieme.*

Ramson kopol nohami za seba a prehľadol chrbát. Cítil, ako sa prúd trochu podvolil. Niekde nad ním, niekde blízko, bolo svetlo.

Plávaj.

Svetlo jasnelo. Prerazil cez hladinu, kašľal, snažil sa naplniť pľúca čerstvým, zimným cyrilským vzduchom a cítil, ako sa mu do končatín znova vracia sila.

Vyšťveral sa na breh, zabáral nechty do polozmrznutej zeme a ťahal nohy po zasneženej tráve. Nekonťovateľne sa triasol, jeho pohyby boli trhané, ruky a nohy sa mu v snahe rozprúdiť krvný obeh neohrabane šklbali.

Rieka ich odniesla o poriadny kus ďalej – z Prízračných vodopádov ostal len vzdialený fliačik, sotva veľkosti dlane. Keď prešiel pohľadom po vysokom útese, vodopáde, ktorý vyzeral len ako hmľistý pásik končiaci v rieke, prevrátil sa mu žalúdok. Nehľadiac na výpočty a dôsledné plánovanie, ktorému sa venoval v temnote cely, prežili len zázrakom a zásahom bohov.

Niežeby Ramson na bohov veril.

Otočil sa k väzeniu chrbtom. Rozkladal sa pred ním les so zasneženými vrcholkami stromov, ktorý halila matná zlatá žiara podvečerného slnka. A v diaľke, tak ďaleko, ako len oko dovidelo, sa dvíhali a klesali hory s bielymi čapičkami.

Ramson však cítil len chlad v kostiach a videl dlhé a tmavé tieň, ktoré sa tiahli pod borovicami. Toto bola Cyrilia, Ríša severu, kde boli jesenné noci chladnejšie ako akýkoľvek zimný deň v inom kráľovstve. A ak si nenájde pred západom slnka prístrešie, zomrie.

Za ním sa ozvalo zakašľanie a on sa s dýkou v ruke zvrtol. Mierne ho prekvapilo, keď zazrel, že sa hore brehom ťahá ako umierajúce zviera spriaznená. Bola na všetkých štyroch, hlavu mala zvesenú, z tmavých prameňov vlasov nalepených na tvári jej kvapkala voda. Už sa znova nepostaví. Nie bez jeho pomoci.

Ramson sa jej otočil chrbtom.

Vydal sa do lesa, sneh tlmil jeho kroky a zvuky dievčininho kašľa a hučania rieky sa onedlho stratili. Stromy rástli tak nahusto, že cez ne neprenikalo slnko, a pri každom jeho kroku naňho doliehal chlad.

V duchu si predstavil okolie Prízračných vodopádov a jeho postup začali spomaľovať rastúce pochybnosti. Priviedli ho sem spútaného a so zaviazanými očami, cestoval v povoze niekoľko dní, kým ho vytiahli von a hodili do cely. Podľa Ramsonových informácií bolo okolie väzenia prázdne – tvorila ho pustatina ľadovej tundry a Syvernská tajga, les, ktorý pokrýval polovicu Cyrilskej ríše.

Myšlienky sa mu z nejakého dôvodu vracali späť k tej čarodejnici. Škoda, že ju ich útek tak veľmi oslabil. Bola by z nej vďaka jej mocnej spriaznenosti užitočná spojenkyňa, no v takomto stave by ho na ceste len brzdila. Pochyboval, že sa do-

káže udržať na nohách, niečo ešte prejsť lesom. Ale keby áno, premýšľal zachmúrene, kam by šla?

Niečo v jeho mysli zapadlo na miesto a on prudko zastal. Samozrejme. Ako mohol byť taký hlúpy? Otočil sa a napoly sa tackal, napoly bežal k miestu, kde ju nechal.

To dievča prišlo do Prízračných vodopádov kvôli nemu. Čo znamenalo, že muselo poznať spôsob, ako sa dostať preč. Doprvý prostriedok.

Našiel ho, ako čupí niekoľko krokov od rieky, hlavu malo zvesenú, ruky ovinuté okolo tela a skrehnuto sa snažilo zohriať šúchaním. Keď sa priblížil, zdvihlo naňho polootvorené oči. Konce mokrých prameňov vlasov mu za pár minút pokrýl ľad.

Ramson si k dievčine kľakol, priložil jej ruku na krk a namatal pulz. Strhla sa, ale nepokúšala sa brániť.

„Ako sa cítiš?“ Použil starostlivý tón a vzal jej líca do dlaní. Boli studené ako ľad. „Dokážeš hovoriť?“

Pootvorila popraskané pery. Mali modrastý nádych. „Á-áno.“

„Točí sa ti hlava? Chce sa ti spať?“

„N-nie.“ Bola to očividne lož, no keď tvrdohlavo zdvihla bradu a upriamila naňho ten svoj zamračený pohľad, Ramson si nemohol pomôcť a musel obdivovať jej odhodlanie.

„Musíme si nájsť pred západom slnka prístrešie.“ Ramson vrhol pohľad ponad vrcholky kopcov, kde sivé oblaky a hmla zastierali slnko. „Odkiaľ si prišla? Ako si sa sem dostala?“

„P-pešo.“

Jeho srdce sa pri tom slove takmer rozospievalo. Znamenalo to, že v pešej vzdialenosti musel byť prístrešok. Rozhodol sa správne, keď sa po ňu vrátil. „Odkiaľ? Je tu neďaleko mesto?“

Pokrútenie hlavou. „D-dača. Ž-žijem tam.“

„Ako ďaleko?“

Telom jej prešiel krč a on si ju privinul bližšie k sebe. Ich mokré oblečenie studenilo ako ľad, ale vedel, že jej telesné teplo pomôže. Odpovedala výdychom, ktorý sa vo vzduchu zmenil na paru. „Dve hodiny.“

Ramson vrhol pohľad na slnko v opare hmly, ktoré sa skláňalo nebezpečne nízko nad okrajom stromov. Prvý raz to vyzeralo, že majú nádej. Vstal, napravil si ľadové oblečenie a ponatáhoval svaly. Zatiaľ nedostával krčce, čo bolo dobré znamenie. „Zvládneš chodiť, zlatko?“

Čarodejnica sa začala dvíhať, vstávala na nohy, ale takmer z toho vypätia spadla. Ramson ju tesne predtým zachytil za lakeť. „Mám ťa.“ *Získaj si jej dôveru, doraz do prístrešia.* Vyšvihol si ju na chrbát a okamžite zacítil jej zmrznutý plášť. „Chyť ma rukami okolo krku. Čím viac sa ma budeš dotýkať, tým je menšia pravdepodobnosť, že sa podchladíš.“

Poslúchla a on si ju nadhodil vyššie. Už teraz sa mu v svaloch od námahy, ktorú vynakladal, rozprúdila krv. To bolo dobré.

Ramson zaťal zuby. Kládol jednu nohu pred druhú a kráčal. Obkolesovalo ich tlmené ticho bielej krajiny, ktoré narúšalo len vrzganie snehu pod jeho čižmami a občasné puknutie vetvičky, keď zašiel hlbšie do lesa. Čarodejnica ho navádzala, triasla sa od zimy a hlas jej preskakoval.

Onedlho sa ocitli v srdci lesa, obklopení vysokými, husto rastúcimi syvernými borovicami a mrazosmrekovcami, ktoré na nich vrhali tieň. Vo vzduchu sa rozhostilo ticho. Mal pocit, akoby bol les živý a sledoval ich, pričom mu chlad neprestajne prenikal cez oblečenie, pod kožu a do kostí.

Čarodejnica stíchla, jej telo znehybnelo. Niekoľkokrát ňou musel zatriať, aby ostala pri vedomí.